

31 Ιουλίου 2022

Αληθινή ιστορία: Ο Ανθυποσμηναγός που θυσίασε την ζωή του για ένα ολόκληρο χωριό στην Κρήτη - Ένας ήρωας που δεν γνωρίζουμε

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ιστορία, Αρχαιολογία, Παλαιογραφία, Στρατιωτικά & Εθνικά θέματα](#)

Κωνσταντίνος Κραββαρτόγιαννος: Θυσίασε την ίδια του την ζωή για να σώσει ένα ολόκληρο χωριό

ΑΝΘΣΓΟΣ ΦΚΩΝΙΝΟΣ
ΚΡΑΒΒΑΡΤΟΓΙΑΝΝΟΣ
11-8-1975

Ακολουθεί μια ιστορία για τον ανθυποσμηναγό Κωνσταντίνο Κραββαρτόγιαννο που λίγοι γνωρίζουν:

Ο Ανθυποσμηναγός Κωνσταντίνος Κραββαρτόγιαννος θυσιάζει την ζωή του για να σώσει ένα ολόκληρο χωριό!

Είναι από τις ιστορίες που δε θα σου διδάξει κανένα βιβλίο, από αυτά τα σπουδαία που γίνονται από ανθρώπους και περνούν στα ψιλά της ιστορίας... Ένας τέτοιος άνθρωπος ήταν και ο Ανθυποσμηναγός Κωνσταντίνος Κραββαρτόγιαννος. Υπηρετούσε στην 340 ΜΔΒ όταν στο οπλοστάσιό της είχε τα F-84F της Republic. Έδρα της Μοίρας το πολεμικό αεροδρόμιο Χανίων.

11 Αυγούστου του 1975 έγινε η μοιραία πτήση για τον ίδιο στα πλαίσια εκπαιδευτικής αποστολής αναγνωρίσεως του αεροδρομίου Καστελίου.

Ήταν καλοκαίρι, τα παιδιά χάζευαν κι έπαιζαν με τα αεροπλάνα από ψηλά, χαιρετούσαν τους πιλότους. Είχαν συνηθίσει το καθημερινό πήγαινε έλα τους... Το συγκεκριμένο αεροπλάνο όμως δεν ακολούθησε την ίδια πορεία, κάτι έγινε πολύ κοντά από το διάδρομο προσγείωσης και το αεροπλάνο ξαφνικά έπεσε! Ο κόσμος πάγωσε, ήταν το πρώτο πολεμικό αεροπλάνο που έπεφτε! Τα πιτσιρίκια που παρακολουθούσαν την πορεία του, σάστισαν.

Το αεροσκάφος κατευθυνόταν στο Μουχτάρω ή αλλιώς στον Ευαγγελισμό όπως είναι γνωστός - Η συνέχεια της αληθινής ιστορίας

Το χωριό έσφυζε από ζωή είχε περισσότερους από 600 κατοίκους τότε. Ο πιλότος είχε επιλογή να σώσει τον εαυτό του αλλά δεν το έκανε. Προτίμησε να σώσει το χωριό κι έστριψε το πηδάλιο. Έτσι τον βρήκαν. Δεμένο στο κάθισμα με το χέρι του στο πηδάλιο σε δεξιά κλίση.

Ένα από τα παιδιά που είδαν αυτή την σκηνή και μετά το άψυχο σώμα του πιλότου με το καθαρό πρόσωπο - το μόνο σημείο που δεν είχε απανθρακωθεί- δεν ξέχασαν ποτέ και την διηγούνται ακόμα, αν κάποιος ρωτήσει: "Υπάρχουν ήρωες;"

Αυτό το παιδί που μεγάλωσε και τίμησε τον γενναίο Ανθυποσμηναγό με την παρουσία και των συγγενών του που ήρθαν από την Άμφισσα είναι ο Γιώργος Καλογεράκης, Δ/ντής Δημοτικού Σχολείου Καστελλίου και Πρόεδρος του Πολιτιστικού Οργανισμού του Δήμου Μινώα Πεδιάδας.

Η διήγηση του συγκλονιστική:

«11 Αυγούστου 1975. Μιχαίου Προφήτου και Μαρκέλλου Ιερομάρτυρος, γράφει το ημερολόγιο την ημέρα αυτή... ήμουν παιδί και θυμάμαι.

Το βλέπαμε να'ρχεται προς το αεροδρόμιο του Καστελλίου. Μικροί ήμασταν τότε, δεκατριών χρόνων. Μας άρεσε να ανεβαίνουμε στις ταρατσες των σπιτιών και να αγναντεύουμε τα πολεμικά αεροπλάνα. Καθημερινές ήταν στο Καστέλλι οι ασκήσεις τους. Φάνηκε πάνω από την «Παπούρα». Μια στήλη μαύρου καπνού άφηνε πίσω του. Κάτι δεν πήγαινε καλά. Το αεροπλάνο άρχισε να χάνει ύψος. Σε λίγα δευτερόλεπτα θα βρισκόταν πάνω από το χωριό Μουχτάρω (Ευαγγελισμός) και τότε χάθηκε. Μια στήλη μαύρου πυκνού καπνού σηκώθηκε από το έδαφος!

Τί έγινε; αναρωτιόμασταν. Ο Γιάννης Σμαριαννάκης, ένας καλός χωριανός, μας είπε ότι το αεροπλάνο έπεσε. Έπεσε; Και τί σημαίνει έπεσε; Δηλαδή; τον ρωτήσαμε. Έπεσε, μας είπε για δεύτερη φορά. Και τί έγινε ο αεροπόρος;

Πήραμε τότε τα ποδήλατα και τρέξαμε. Φτάσαμε στο Μουχτάρω. Μεγάλη αναστάτωση στο χωριό. Δε μας άφησαν να πλησιάσουμε. Μόνο το φορείο του ασθενοφόρου είδαμε και το πρόσωπο του πιλότου. Ένας νεαρός με κοντά μαλλιά και πεντακάθαρη όψη.

Έχουν περάσει 38 χρόνια από τότε και δεν μπορώ να ξεχάσω αυτήν την όψη. Η πόρτα του ασθενοφόρου έκλεισε κι εμείς εκεί, ακούνητοι κι ασάλευτοι...

Πόση ώρα πέρασε δεν ξέρω. Ο Μανώλης, ο φίλος μου που πήγαμε μαζί με τα ποδήλατα, μου φώναξε. Το χωριό μας Διαβαϊδέ απέχει πέντε χιλιόμετρα από το Μουχτάρω. Θα μας αναζητούσε η μάνα μας. Έπρεπε να φύγουμε. Ήταν και μεσημέρι. Ανεβήκαμε στα ποδήλατα. Αμίλητοι φτάσαμε στο Διαβαϊδέ. Μπήκα στην κουζίνα του σπιτιού μας.

-Ήντα θα σε κάνω που γυρίζεις όλη την μέρα, μου φώναξε η μάνα μου.

Πήγα και κάθισα στο μικρό μου γραφείο, εκεί που είχα τα βιβλία και τα τετράδιά μου. Απείραχτα όλο το καλοκαίρι. Έτσι όπως τα άφησα τον Ιούνιο, τα βρήκα.

-Δεν έρχεσαι να φας; με ρώτησε πάλι η μάνα μου.

-Όχι, της απάντησα.

Είχε σφιχτεί η καρδιά μου. Δεν μπορούσα να περιγράψω τα συναισθήματά μου εκείνη την στιγμή...

Αργότερα μάθαμε και τις λεπτομέρειες του ατυχήματος. Το αεροπλάνο, ένα F84,

είχε έλθει από τα Χανιά με πιλότο τον Κώστα Κραββαρτόγιαννο. Μηχανική βλάβη έδειξαν τα όργανα. Πλησίαζε στο αεροδρόμιο του Καστελλίου. Η προσπάθεια του πιλότου ήταν να προσγειωθεί. Αυτό φαινόταν ακατόρθωτο. Ο Κώστας έπρεπε να εγκαταλείψει και να πέσει με αλεξίπτωτο. Όμως υπήρχε και άλλο εμπόδιο. Το αεροπλάνο κατευθυνόταν στο Μουχτάρω...

Η απόφαση του Κώστα ήταν άμεση. Όχι, δεν θα έριχνε το αεροπλάνο στο χωριό. Προτίμησε να μείνει στο αεροσκάφος και να δώσει την δική του ζωή για να σωθούν οι συνάνθρωποί του. Κι έστριψε το πηδάλιο. Έτσι τον βρήκαν... Δεμένο στο κάθισμα με το χέρι του στο πηδάλιο σε δεξιά κλίση».

Και περνούσαν τα χρόνια...

Κάλεσε τους δικούς του ανθρώπους. Τα αδέρφια του, τον Αργύρη, τον Βαγγέλη και την Τασούλα. Σε μια πολύ συγκινητική εκδήλωση που έγινε το Σάββατο 9 Νοεμβρίου 2013, με την παρουσία πλήθους κόσμου για να τιμηθεί το παλικάρι που χαλάλισε τη ζωή του για να σωθούν οι συνάνθρωποί του.

Ρώτησα τον Αργύρη, αδερφό του Κώστα.

-Μίλησέ μου για τον πατέρα σου.

-Όταν σκοτώθηκε ο Κώστας, η μητέρα μας είχε πεθάνει. Δεν το έζησε...

Ο πατέρας μου μετά την κηδεία, όποτε έβλεπε αεροπλάνο, γύριζε τα μάτια πάνω τους. Σήκωνε τα χέρια του κι άρχιζε να τα κουνά. -Γεια σου Κώστα φώναζε! Γεια σου Κώστα, παλικάρι μου!

Πηγή : i-diakopes.gr